

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: MIGNON I GRAVEN

Citation: Bagger, Carl: "MIGNON I GRAVEN", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-workid79733/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Men vi kan ei see gjennem Stjernens Glas.
Bereed saa nær Dig, som Du kan, en Plads
Hvorhelst i Stjernerne Du monne vandre;
Hvor Du ei er, der er os ei tilpas —
Du veed: vi ville mødes med hverandre.

MIGNON I GRAVEN.

Sover Du Lille? Øiet er lukket,
Lokken ei bølgel, tyst er nu Sukket.
Mignon, Du Elskte, ak, vil Du ikke
Aabne de sorte, brændende Blikke?

Han, hvem Du elsked, trofast i Haabet,
Mærked ei Sukket, ændsed ei Raabet:
Derfor var ogsaa mægtig din Længsel,
End'lig at bryde Skranker og Fængsel.

Huset Du mindedes stedse andægtig,
Støtten, som standed marmorne prægtig,
Landet, hvor Løvet aldrig falder,
Bjergenes hvidgraae, taagede Haller.

Citharens Toner bragte Dig Trøsten,
Ak, men saa Faa kun lytted til Røsten!
Sorgen boer ene — Glæden foragter,
Flyver forbi den med haanlige Fagter.

Haver ei Huss og haver ei Moder,
Har ingen Søster og har ingen Broder;
Stien er smal og knudret er Jorden —
Barnet er utaalmodigt nu vorden;

Søger og beder — kan ikke finde,
Banker og stirrer — Taarerne rinde;
Kraften er knuust og Trøsten ei funden
Blomsten er aarle visnet i Lunden.

Barnet ei Hjem har lavt udi Byen,
Hjemmet er Himlen og Vuggen er Skyen;
Fader og Moder, Søster og Broder
Findes i hine lysende Kloder.

Sangen hentoner! — Mignon, Du sover!
Stille staae Barmens svulmende Vover.
Kjærlighed græder! Mignon vil ikke
Aabne de tause, brændende Blikke.

BALLADE.

»Hvo vover det? enten den skaldede Mand
Eller han med den tykke, rødlige Top
At gribe den store Bolle paastand
Og hælde dens Indhold i sin Krop?
Den Mand, der gjør *def*, har vundet Slaget,
Og han være Konge for hele Laget!«

Der sad Saamangen, hvis Næses Guld
Beviste dens Eiers daglige Flid;
De kiged i Bollen — den var saa fuld!
»Sligt gjør ei Nogen i vores Tid!«
Enhver bortvendte sit skaldede Hoved
Og Ingen af Gubberne Dysten voved!

Da reiste der sig en Parykmagersøn —
Den Ædling talte kun tretten Aar!